

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1930

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α, ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, 50
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΕΒΕΚΚΑΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Όταν ματώνει ὁ Αὐγερινὸς κι' ἀσημοκλαίει ἡ Πούλια
καὶ τὰ δασὰ δεντρὰ θρηνοῦν γιὰ ὅ,τι ἔχει θάψει ὁ Χρόνος,
φυγή, λουλουδοκοίμητη σὲ ρόδα καὶ σὲ γιούλια,
τ' ὄραϊο σου μνήμα ἀφήνοντας, σὲ νιώθω ἀχνοντυμένη,
στὴν ἀγκαλιά μου νᾶρχεσαι, σὰ ρέβω ἔρμος καὶ μόνος,
καὶ νὰ μοῦ λὲς σιγαληνά: Δὲν εἶμαι πεθαμένη!

— Ρεβέκκα ἐσύ, ἀειπάρθενη, Μοῦσα, ρυθμὲ τοῦ Κόσμου,
νεκρὴ δὲν εἶσαι, ὅσον καιρὸ νὰ θάλης νιώθω ἐντός μου,
σὰν τὸν ἀμάραντον ἀνθό, σὰν τῆς μυρτιάς τὸν κλώνο!
Ἔτσι μιῶ, κι' ὡς σὲ κυττῶ βαθειὰ κι' ἀναγαλλιᾶζω,
τὸ θεῖο κορμί σου νὰ δεχτοῦν τὰ δύο μου χέρια ἀπλώνω,
— μὰ ὠϊμέ... τὸν ἴσκιό μου φιλῶ, τὸν ἴσκιό μου ἀγκαλιᾶζω!..

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΝΑΧΩΡΗΤΗ

Στὴν ἀνοιξιὰτικὴ ἀτμοσφαῖρα, ὅπου ἀντηχεῖ σ' ἀργὸ ρυθμὸ
τῆς αὔρας τὸ μπουζοῦκι,
ὅλα τὰ μῦρα ἐξέχυσε μὲς σ' ἓνα ἀκράτητο ὄργασμὸ
τὸ νιόσκαστο μπουμποῦκι.

Μὲς στὴν εὐφρόσυνη στιγμὴ, κάτω ἀπ' τὸ μπλάβον οὐρανὸ
ποὺ νεῖρονται οἱ Ἄγγελοι,
γλυκὰ τὴν τρίλλια τοῦ σκορπᾶ τάηδόνι τὸ νυχτερινὸ
καὶ τὸ τρελλὸ γαρδέλι.

Ἄποψε χαίρονται οἱ θνητοὶ σ' ἔκσταση ἀπέραντης χαρᾶς
ὅλον τὸ μυστικὸ ρυθμὸ τῆς Ζήσης:
τῶν ἄστρων τὴ βαθειὰ σιωπή, τ' ἄγνωστα ρίγη τῆς βραδυᾶς,
τᾶφραστο ὄνειροπόλημα τῆς φύσης...

Ἄποψε λὲς κι' ἐσκόρπισεν ὁ Θεός, στὴν ἑνάστρη γιορτὴ,
ὅλη τὴν καλωσύνη του ἐδῶ κάτω.
Κι' ὅμως ἐγὼ στὸ ἔρμο κελλί, δίχως νὰ ξαίρω τὸ γιατί,
περίλυπος εἶμι ἕως θανάτου!

ΙΗΣΟΥΣ

Τίποτε, μὲς στὴν ἀνθρώπινη Ἱστορία, δὲ μπορεῖ νὰ ἰσοφαρίσει τὴν ἀγάπη ποὺ Αὐτὸς ἔχει ἐμπνεύσει, τὴν παρηγοριὰ ποὺ Αὐτὸς ἔχει σκορπίσει, τὴν ἀρετὴ ποὺ Αὐτὸς ἔχει ἐνθαρρύνει, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ χαρὰ ποὺ Αὐτὸς ἔχει ξανάψει μὲς στ' ἀνθρώπινα στήθια...

A Jewish view of Jesus, τοῦ φιλελευθέρου ραββίνου Enelow.

Ἄποψε ἦρθα κι' ἐγώ, γλυκὲ ἀδερφε τῆς Ναζωραίας,
βάρβαρα πάθη πνίγοντας ἐντός μου κι' ἄγρια μίση,
νὰ κλάψω μπρὸς σ' τὸ αἰμόφυρτο κορμὶ τῆς πλέον ὠραίας
ψυχῆς ποὺ ἔχει ποτὲ στὸν Κόσμο ἐτοῦτο ἀνθοβολήσει.

Τῆς Γαλιλαίας κρῖνε σεμνέ, πρὸς τὸ λευκὸ τὸ φῶς σου
πόσες φορές φτερούγισαν τῶν ταπεινῶν οἱ Ἐλπίδες!

Πλήθη σταυροὶ κατάντικρυ στηθήκαν στὸ δικό σου:
δικοί καὶ ξένοι οἱ Φαρισαῖοι, ἀλί, κι' οἱ Σταυρωτῆδες!

Δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος, μήτε κι' ὁ στερνὸς Ἐσταυρωμένος,
γλυκὲ Ἰησοῦ, στὸν Κόσμο αὐτὸν τῆς πίκρας καὶ τοῦ φτόνου·
κι' ὅμως ἡ δόξα σου ἄσπιλη μὲς στῶν θνητῶν τὸ γένος:
Εἶσαι, δὲν εἶσαι γιοῦς τοῦ Θεοῦ—μὰ εἶσαι ὁ Θεὸς τοῦ Πόνου!..

Ἀθήναι 1929

ΓΙΩΣΕΦ ΕΛΙΓΙΑ

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Σὰν πέθαν' ἡ κυρὰ-Καλή, τριγυρισμένη ἐγγόνια,
σάβανο Ἁγιοταφίτικο τὸ σῶμα της τυλίξαν,
καὶ μὲς' ἀπ' τὴν παμπάλαια κασσέλα της τραβῆξαν
ροῦχο βαρὺ καὶ πίσημο, ποὺ φύλαγε ἀπὸ χρόνια.

Τὴν ἐντυσαν προσεχτικά, τὴν ὠμορφοστολίσαν·
δὲν ἔκλαψαν σπαραχτικά κι οὔτε γοερὰ ὠλολύξαν,
μόνο, στὸ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν», ἐπνίζαν
βουβὸ λυγμὸ κι ὀλόθερμα τὰ δάκρυα τους κυλῆσαν.

Δύσκολη ἡ ζήση· μὰ ἡ Καλή δὲ φεύγει πικραμένη·
τρεῖς γιοῦς καὶ μιὰ μονάκριβη κορούλα ἔχει ἀναστήσει.
Καὶ τώρα, ἡ ὥρα σήμανε... κάτ' ἀπ' τὸ κυπαρίσι
ὁ γέρος της ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὴν περιμένει.

Τὸ χάρο τὸν περίμενε, μέρες πολλές, σὰ φίλο,
σὰ γνώριμο, στὴν ὥρα του ποὺ νάρθη δὲ θάργηση·
κ' ἦρθε σιγά, κ' ἦρθε ἀπαλά, τὰ μάτια νὰ τῆς κλείση,
—πνοὴ στῆς λεύκας τὰ κλαδιά, ποὺ μάδησ' ἕνα φύλλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ε.Υ.Δ. τῆς Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008